ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 26ης Οκτωβρίου 2006 *

Στην υπόθεση C-68/05 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της 11ης Φεβρουαρίου 2005,

Koninklijke Coöperatie Cosun UA, με έδρα την Breda (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενος από τους M. Slotboom και N. J. Helder, advocaten,

αναιρεσείων,

όπου ο έτερος διάδικος είναι:

η **Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,** εκπροσωπούμενη από τον X. Lewis, επικουρούμενο από τον F. Tuytschaever, advocaat, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής πρωτοδίκως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους P. Jann, πρόεδρο τμήματος, J. N. Cunha Rodrigues και M. Ilešič (εισηγητή),

γενική εισαγγελέας: C. Stix-Hackl
γραμματέας: M. M. Ferreira, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 23ης Μαρτίου 2006,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 16ης Μαΐου 2006,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτησή του αναιρέσεως, ο Koninklijke Coöperatie Cosun UA (στο εξής: Cosun) ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 7ης Δεκεμβρίου 2004, Τ-240/02, Koninklijke Coöperatie Cosun κατά Επιτροπής (Συλλογή 2004, σ. II-4237, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή του περί ακυρώσεως της αποφάσεως REM 19/01 —καταχωρισθείσα επίσης με αριθμό C (2002) 1580 τελικό— της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 2ας Μαΐου 2002 (στο εξής: επίδικη απόφαση).

Το νομικό πλαίσιο

Η κοινή οργάνωση αγοράς στον τομέα της ζάχαρης

2 Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 1785/81 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουνίου 1981, περί κοινής οργάνωσης αγοράς στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 177, σ. 4), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 305/91 του Συμβουλίου, της 4ης Φεβρουαρίου 1991 (ΕΕ L 37, σ. 1, στο εξής: βασικός κανονισμός), σκοπεί, στο πλαίσιο της κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα της ζάχαρης (στο εξής: ΚΟΑ ζάχαρης), στη διατήρηση των αναγκαίων εγγυήσεων όσον αφορά την απασχόληση και το βιοτικό επίπεδο των παραγωγών βασικών προϊόντων όπως των παραγωγών ζάχαρης της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και στην εξασφάλιση της ασφάλειας του εφοδιασμού όλων των καταναλωτών με ζάχαρη σε λογικές τιμές, σταθεροποιώντας την αγορά της ζάχαρης.

3 Προς τούτο, ρυθμίζει την παραγωγή, την εισαγωγή και την εξαγωγή της ζάχαρης. Προβλέπει, ειδικότερα, καθεστώς ποσοστώσεων το οποίο αποτελεί, κατά τη 15η αιτιολογική σκέψη του, μέσο προκειμένου να εξασφαλίζονται στους παραγωγούς οι κοινοτικές τιμές και η διάθεση της παραγωγής τους.

4 Στο πλαίσιο αυτού του συστήματος ποσοστώσεων, το άρθρο 24 του βασικού κανονισμού ορίζει, για κάθε περίοδο εμπορίας (ήτοι από την 1η Ιουλίου κάθε έτους έως τις 30 Ιουνίου του επομένου), τις ποσότητες αναφοράς για τη «ζάχαρη Α» και τη «ζάχαρη Β» τις οποίες κάθε κράτος μέλος οφείλει να κατανέμει μεταξύ των παραγωγών ζάχαρης που είναι εγκατεστημένοι στο έδαφός του. Επομένως, οι επιχειρήσεις παραγωγής ζάχαρης λαμβάνουν για κάθε περίοδο εμπορίας μια ποσόστωση Α και μια ποσόστωση Β. Η ζάχαρη που παράγει κάθε επιχείρηση καθ' υπέρβαση των ποσοστώσεων Α και Β καλείται «ζάχαρη Γ».

5 Η ζάχαρη Γ δεν υπάγεται ούτε στο καθεστώς στηρίξεως των τιμών ούτε στο καθεστώς των επιστροφών κατά την εξαγωγή. Επιπλέον, η ζάχαρη Γ δεν μπορεί να διατεθεί εντός της εσωτερικής αγοράς και, ως εκ τούτου, πρέπει να διατεθεί εκτός της Κοινότητας, στην παγκόσμια αγορά. Το άρθρο 26 του βασικού κανονισμού ορίζει, επί του σημείου αυτού, τα εξής:

«1. [...] η ζάχαρη Γ που δεν μεταφέρεται βάσει του άρθρου 27 [...] δεν δύνα[ν]ται να διατεθ[εί] στην εσωτερική αγορά της Κοινότητας και πρέπει να εξαχθ[εί] σε φυσική κατάσταση πριν από την 1η Ιανουαρίου που ακολουθεί το τέλος της σχετικής περιόδου εμπορίας.

[...]

3. Οι λεπτομέρειες εφαρμογής του παρόντος άρθρου θεσπίζονται σύμφωνα με την προβλεπομένη στο άρθρο 41 διαδικασία.

Οι λεπτομέρειες αυτές προβλέπουν ιδίως την επιβολή ενός ποσού στη ζάχαρη Γ [...] που αναφέρ[εται] στην παράγραφο 1, [της οποίας] η εξαγωγή σε φυσική κατάσταση εντός ορισμένης προθεσμίας δεν αποδείχθηκε σε μια τακτή ημερομηνία.»

6 Ο κανονισμός (ΕΟΚ) 2670/81 της Επιτροπής, της 14ης Σεπτεμβρίου 1981, για τη θέσπιση των λεπτομερειών εφαρμογής για την εκτός ποσοστώσεως παραγωγή στον τομέα της ζάχαρης (ΕΕ L 262, σ. 14), που θεσπίστηκε βάσει του άρθρου 26, παράγραφος 3, του βασικού κανονισμού, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3559/91 της Επιτροπής, της 6ης Δεκεμβρίου 1991 (ΕΕ L 336, σ. 26, στο εξής: κανονισμός 2670/81), διευκρινίζει τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες πραγματοποιείται η εξαγωγή της ζάχαρης Γ.

7 Το άρθρο 1, παράγραφος 1, του κανονισμού 2670/81 ορίζει τα εξής:

«Η εξαγωγή που αναφέρεται στο άρθρο 26, παράγραφος 1, του [βασικού] κανονισμού θεωρείται ότι πραγματοποιείται εάν:

α) η ζάχαρη Γ [...] έχει εξαχθεί από το κράτος μέλος στο έδαφος του οποίου έχει παραχθεί·

β) η εν λόγω διασάφηση εξαγωγής γίνεται αποδεκτή από το κράτος μέλος που αναφέρεται στο στοιχείο α΄ πριν από την 1η Ιανουαρίου που έπεται του τέλους της περιόδου εμπορίας κατά τη διάρκεια της οποίας [παρήχθη] η ζάχαρη Γ·

γ) η ζάχαρη Γ [...] εγκατέλειψε το τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας το αργότερο σε 60 ημέρες από την 1η Ιανουαρίου που αναφέρεται στο στοιχείο β΄·

δ) το προϊόν έχει εξαχθεί χωρίς επιστροφή ούτε εισφορά [...] από το κράτος μέλος που αναφέρεται στο στοιχείο α΄.

Εκτός από περίπτωση ανωτέρας βίας, εάν πληρούται το σύνολο των όρων που προβλέπονται στο πρώτο εδάφιο, η ποσότητα της εν λόγω ζάχαρης Γ [...] θεωρείται ότι έχει διατεθεί στην εσωτερική αγορά.

Σε περίπτωση ανωτέρας βίας, ο αρμόδιος οργανισμός του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου έχει παραχθεί η ζάχαρη Γ [...] θεσπίζει τα αναγκαία μέτρα ανάλογα με τις περιστάσεις που επικαλείται ο ενδιαφερόμενος.»

8 Κατά την τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 2670/81, «κατά τον καθορισμό του ποσού που πρόκειται να εισπραχθεί σε περίπτωση διαθέσεως στην εσωτερική αγορά, είναι απαραίτητο να υπαχθεί η ζάχαρη Γ [...] που δεν έχει εξαχθεί σε όρους συγκρίσιμους με εκείνους της ζάχαρης [...] που έχει εισαχθεί από τρίτες χώρες» και, «για τον σκοπό αυτό, πρέπει να καθορισθεί το ποσό αυτό, λαμβανομένου υπόψη, αφενός, του επιπέδου της εισφοράς κατά την εισαγωγή για τη ζάχαρη [...] του υψηλότερου που εφαρμόζεται κατά τη διάρκεια περιόδου που περιλαμβάνει την περίοδο εμπορίας, κατά τη διάρκεια της οποίας έχει παραχθεί η εν λόγω ζάχαρη [...], και τους έξι μήνες που έπονται της περιόδου αυτής, και, αφετέρου, ενός κατ' αποκοπή ποσού που καθορίζεται βάσει των εξόδων διαθέσεως που βαρύνουν τη ζάχαρη που έχει εισαχθεί από τρίτες χώρες».

9 Το άρθρο 3 του κανονισμού 2670/81 προβλέπει τα εξής:

«1. Για τις ποσότητες που, κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, έχουν διατεθεί στην εσωτερική αγορά, το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος εισπράττει ένα ποσό που είναι ίσο:

α) όσον αφορά τη ζάχαρη Γ, ανά 100 χιλιόγραμμα της εν λόγω ζάχαρης:

— με την υψηλότερη εισφορά κατά την εισαγωγή, η οποία εφαρμόζεται ανά 100 χιλιόγραμμα λευκής ή ακατέργαστης ζάχαρης, κατά περίπτωση, κατά το χρονικό διάστημα που περιλαμβάνει την περίοδο εμπορίας, κατά την οποία παρήχθη η εν λόγω ζάχαρη, και τους έξι μήνες που έπονται της περιόδου αυτής,

και

— με 1 [ευρώ]·

[...]

4. Για τις ποσότητες ζάχαρης Γ [...], οι οποίες καταστράφηκαν ή υπέστησαν ανεπανόρθωτες ζημίες πριν από την εξαγωγή τους, υπό συνθήκες οι οποίες αναγνωρίζονται από τον αρμόδιο οργανισμό του σχετικού κράτους μέλους σαν περίπτωση ανωτέρας βίας, δεν εισπράττεται το ποσό που αναφέρεται στην παράγραφο 1.»

Η τελωνειακή κανονιστική ρύθμιση

10 Το άρθρο 13, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΟΚ) 1430/79 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουλίου 1979, περί της επιστροφής ως αχρεωστήτως εισπραχθέντων ή της διαγραφής χρέους εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών (ΕΕ L 175, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3069/86 του Συμβουλίου, της 7ης Οκτωβρίου 1986 (ΕΕ L 286, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 1430/79), ορίζει τα εξής:

«Η επιστροφή ή η διαγραφή εισαγωγικών δασμών είναι δυνατή σε ειδικές περιπτώσεις [...] οι οποίες προκύπτουν από περιστάσεις κατά τις οποίες δεν υπήρξε ούτε προφανής αμέλεια ούτε δόλος εκ μέρους του ενδιαφερομένου.

Οι περιστάσεις κατά τις οποίες είναι δυνατή η εφαρμογή του πρώτου εδάφιου καθώς και οι λεπτομέρειες της διαδικασίας που πρέπει να ακολουθείται για τον σκοπό αυτό, καθορίζονται σύμφωνα με τη διαδικασία που προβλέπεται [για τη θέσπιση μέτρων εφαρμογής]. Η επιστροφή ή η διαγραφή χρέους είναι δυνατό να προϋποθέτουν την πλήρωση ειδικών όρων.»

11 Με το άρθρο 14 του κανονισμού 1430/79 διευκρινίζεται ότι οι διατάξεις του άρθρου 13 εφαρμόζονται και για την επιστροφή ή διαγραφή εξαγωγικών δασμών.

12 Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο α΄, του κανονισμού 1430/79, ως «εισαγωγικοί δασμοί» νοούνται «τόσο οι τελωνειακοί δασμοί και επιβαρύνσεις ισοδυνάμου αποτελέσματος, όσο και οι γεωργικές εισφορές κατά την εισαγωγή που προβλέπονται στα πλαίσια της κοινής γεωργικής πολιτικής ή εκείνης των ειδικών καθεστώτων που εφαρμόζονται βάσει του άρθρου 235 της Συνθήκης, σε ορισμένα εμπορεύματα που προκύπτουν από μεταποίηση των γεωργικών προϊόντων».

13 Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχείο β΄, του ίδιου κανονισμού, στους «εξαγωγικούς δασμούς» περιλαμβάνονται οι «γεωργικές εισφορές και λοιπές επιβαρύνσεις κατά την εξαγωγή που προβλέπονται στα πλαίσια της κοινής γεωργικής πολιτικής ή εκείνης των ειδικών καθεστώτων που εφαρμόζονται βάσει του άρθρου 235 της Συνθήκης, σε ορισμένα εμπορεύματα που προκύπτουν από μεταποίηση των γεωργικών προϊόντων».

14 Το άρθρο 4 του κανονισμού (ΕΟΚ) 3799/86 της Επιτροπής, της 12ης Δεκεμβρίου 1986, που καθορίζει τις διατάξεις εφαρμογής των άρθρων 4α, 6α, 11α και 13 του κανονισμού 1430/79 (ΕΕ L 352, σ. 19), αριθμεί ειδικές περιπτώσεις οι οποίες προκύπτουν από περιστάσεις κατά τις οποίες δεν υπήρξε ούτε προφανής αμέλεια ούτε δόλος εκ μέρους του ενδιαφερομένου, κατά την έννοια του άρθρου 13, παράγραφος 1, του κανονισμού 1430/79. Άλλα περιστατικά μπορούν επίσης να γίνει δεκτό ότι συνιστούν ειδικές περιπτώσεις οι οποίες προέκυψαν από επιμέρους εκτίμηση στο πλαίσιο διαδικασίας απαιτούσας την παρέμβαση της Επιτροπής.

Το ιστορικό της διαφοράς

15 Ο Cosun, συνεταιρισμός με έδρα στις Κάτω Χώρες, παρήγαγε ζάχαρη Γ κατά τις περιόδους εμπορίας 1991/1992 και 1992/1993. Εντός του 1993 πώλησε σε διαφόρους αντισυμβαλλομένους ορισμένες παρτίδες ζάχαρης Γ οι οποίες επρόκειτο να εξαχθούν στην Κροατία, τη Σλοβενία και το Μαρόκο.

16 Στο πλαίσιο των δραστηριοτήτων αυτών, οι αντισυμβαλλόμενοι του Cosun διέπραξαν, εν αγνοία του, απάτες οι οποίες συνίσταντο ιδίως στην παράτυπη σφράγιση των εγγράφων Τ5, προκειμένου να αποδείξουν ότι οι παρτίδες ζάχαρης Γ είχαν διατεθεί εκτός του εδάφους της Κοινότητας.

17 Οι αρμόδιες ολλανδικές αρχές διενήργησαν έρευνα για τις πράξεις των εν λόγω αντισυμβαλλομένων ενημερώνοντας σχετικώς την Hoofdproductschap Akkerbouwproducten (στο εξής: HPA), την αρμόδια αρχή των Κάτω Χωρών για την εφαρμογή των διατάξεων περί κοινής οργανώσεως αγοράς. Ο Cosun, ωστόσο, δεν ενημερώθηκε σε πρώτο στάδιο σχετικά με τη διενέργεια της έρευνας αυτής.

18 Με απόφαση της 25ης Απριλίου 1994, που τροποποιήθηκε με απόφαση της 13ης Ιουνίου 1994, η HPA ζήτησε από τον Cosun, κατ' εφαρμογή του άρθρου 3 του κανονισμού 2670/81, να καταβάλει ποσό ύψους 6 250 856,78 NLG (2 836 515,14 ευρώ), στο μέτρο που δεν είχε αποδείξει ότι ορισμένες παρτίδες ζάχαρης Γ είχαν διατεθεί εκτός του εδάφους της Κοινότητας.

19 Κατόπιν της εκ μέρους της HPA απορρίψεως της υποβληθείσας από τον Cosun ενστάσεως, ο συνεταιρισμός άσκησε προσφυγή κατά της εν λόγω απορριπτικής αποφάσεως ενώπιον του College van Beroep voor het bedrijfsleven (Κάτω Χώρες), υποβάλλοντας συγχρόνως στην HPA, βάσει του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79, αίτηση διαγραφής του ποσού του οποίου ζητήθηκε η καταβολή.

20 Όσον αφορά, πρώτον, την ασκηθείσα ενώπιον του College van Beroep voor het bedrijfsleven προσφυγή, το δικαστήριο αυτό, με απόφαση της 9ης Ιουνίου 2004, υπέβαλε ενώπιον του Δικαστηρίου αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως κυρίως όσον αφορά το κύρος του βασικού κανονισμού και του κανονισμού 2670/81. Με τη σημερινή απόφασή του, C-248/04, Koninklijke Coöperatie Cosun (Συλλογή 2006, σ. I-10211), το Δικαστήριο απάντησε ότι από την εξέταση του σχετικού υποβληθέντος ερωτήματος δεν προέκυψε κανένα στοιχείο δυνάμενο να θίξει το κύρος των κανονισμών αυτών.

21 Όσον αφορά, δεύτερον, την αίτηση διαγραφής του ποσού του οποίου ζητήθηκε η καταβολή, οι ολλανδικές αρχές τη διαβίβασαν στην Επιτροπή, η οποία ήταν αρμόδια να την εξετάσει, συνοδευόμενη από θετική γνωμοδότηση. Με την επίδικη απόφαση, η Επιτροπή κήρυξε απαράδεκτη την αίτηση αυτή, οπότε ο Cosun άσκησε προσφυγή ακυρώσεως ενώπιον του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

22 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή του αναιρεσείοντος.

23 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, ο αναιρεσείων ισχυρίσθηκε ότι το ποσό που της ζητήθηκε να καταβάλει κατ' εφαρμογήν του άρθρου 3 του κανονισμού 2670/81 αποτελεί εισαγωγικό ή εξαγωγικό δασμό κατά την έννοια των άρθρων 1, παράγραφος 2, στοιχεία α΄ και β΄, και 13 του κανονισμού 1430/79, οπότε η στηριζόμενη στο τελευταίο αυτό άρθρο αίτηση διαγραφής του θα έπρεπε να κηρυχθεί παραδεκτή.

24 Με τις σκέψεις 36 έως 38 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι το ποσό του οποίου ζητήθηκε η καταβολή δεν αντιστοιχεί «τυπικ[ώς]» σε καμία από τις τρεις κατηγορίες εισαγωγικού ή εξαγωγικού δασμού που απαριθμεί το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχεία α΄ και β΄, του κανονισμού 1430/79, διότι δεν αποτελεί ούτε δασμό ούτε επιβάρυνση ισοδυνάμου αποτελέσματος προς δασμό και δεν συνιστά «αυστηρ[ώς]» γεωργική εισφορά κατά την εισαγωγή ή την εξαγωγή.

25 Το Πρωτοδικείο απέρριψε, με τις σκέψεις 40 έως 46 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τα επιχειρήματα του αναιρεσείοντος ότι το ποσό αυτό πρέπει να θεωρηθεί εισαγωγικός ή εξαγωγικός δασμός διότι επιδιώκει τους ίδιους σκοπούς με δασμό, καθορίστηκε στη βάση εισφοράς κατά την εισαγωγή ζάχαρης από τρίτες χώρες και εξομοιώνει την κατάσταση της εκτός ποσοστώσεων παραχθείσας ζάχαρης που δεν αποτέλεσε αντικείμενο εξαγωγής με εκείνη της εισαγόμενης από τρίτες χώρες ζάχαρης.

26 Το Πρωτοδικείο έκρινε, κατ' ουσίαν, ότι η επιβολή υποχρεώσεως καταβολής ποσού βάσει του άρθρου 3 του κανονισμού 2670/81 δεν επιδιώκει αυστηρώς τους ίδιους σκοπούς με τους σκοπούς των εισφορών κατά την εισαγωγή ή την εξαγωγή που προβλέπονται στο πλαίσιο της ΚΟΑ ζάχαρης και ότι η συνεκτίμηση της εισφοράς κατά την εισαγωγή ζάχαρης από τρίτες χώρες για τον καθορισμό του ποσού αυτού χρησιμεύει απλώς ως βάση υπολογισμού, αλλά δεν έχει ως σκοπό να εξομοιώσει την κατάσταση της εισαγόμενης από τρίτες χώρες ζάχαρης με εκείνη της ζάχαρης Γ που διατέθηκε στην εσωτερική αγορά.

27 Το Πρωτοδικείο έκρινε, με τη σκέψη 47 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το ποσό που ζητείται από τον αναιρεσείοντα δεν αποτελεί εισαγωγικό ή εξαγωγικό δασμό κατά την έννοια του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79 και ότι, συνεπώς, η Επιτροπή δεν παρέβη τη διάταξη αυτή κηρύσσοντας απαράδεκτη την αίτηση διαγραφής της οφειλής.

28 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, ο αναιρεσείων υποστήριξε, κυρίως, ότι, ακόμη και αν το ποσό που του ζητείται δεν αποτελεί εισαγωγικό ή εξαγωγικό δασμό κατά την έννοια του κανονισμού 1430/79, η Επιτροπή θα έπρεπε εντούτοις να εξετάσει την

αίτηση διαγραφής της οφειλής στο πλαίσιο του άρθρου 13 του κανονισμού αυτού, που αποτελεί γενική ρήτρα επιείκειας, και ότι η Επιτροπή, απορρίπτοντας απλώς την αίτηση ως απαράδεκτη, παραβίασε τις αρχές της επιείκειας και της ισότητας. Επικουρικώς, ο αναιρεσείων υποστήριξε ότι, σε περίπτωση μη εφαρμογής του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79, η Επιτροπή θα έπρεπε να εξετάσει την αίτηση διαγραφής της οφειλής εκτός του πλαισίου του κανονισμού αυτού και ότι, κηρύσσοντας απλώς την αίτηση απαράδεκτη, παραβίασε τις αρχές της επιείκειας, της ισότητας και της ασφάλειας δικαίου.

29 Με τις σκέψεις 57 και 58 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο απέρριψε το επιχείρημα που αντλείται από την επιείκεια. Κρίνοντας ότι η επιείκεια δεν επιτρέπει παρέκκλιση από την εφαρμογή των κοινοτικών διατάξεων πέραν των προβλεπόμενων από τη ρύθμιση περιπτώσεων, ή στην περίπτωση κατά την οποία η ρύθμιση καθαυτή κηρυχθεί ανίσχυρη, και υπενθυμίζοντας ότι ένα οφειλόμενο βάσει του άρθρου 3 του κανονισμού 2670/81 ποσό δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79, διαπίστωσε ότι η ρύθμιση της ΚΟΑ ζάχαρης προβλέπει ότι το ποσό αυτό δεν καταβάλλεται σε περιπτώσεις τις οποίες οι εθνικές αρχές χαρακτήρισαν ως περιπτώσεις ανωτέρας βίας, αναγνωρίζοντας ότι η επιείκεια δεν δικαιολογεί την επέκταση των δυνατοτήτων παρεκκλίσεως από την υποχρέωση καταβολής του επίδικου ποσού πέραν αυτών των περιπτώσεων ανωτέρας βίας.

30 Με τις σκέψεις 59 και 61 της ίδιας αποφάσεως, το Πρωτοδικείο απέρριψε το επιχείρημα που αντλείται από παραβίαση της αρχής της ισότητας. Έκρινε, κατ' ουσίαν, ότι ο παραγωγός ζάχαρης Γ και ο επιχειρηματίας που υπόκειται σε εισαγωγικούς ή εξαγωγικούς δασμούς δεν βρίσκονται, εν πάση περιπτώσει, σε παρεμφερείς καταστάσεις.

31 Τέλος, με τις σκέψεις 62 και 63 της ίδιας αποφάσεως, το Πρωτοδικείο απέρριψε το επιχείρημα που αντλείται από παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου, κρίνοντας, κατ' ουσίαν, ότι η αρχή αυτή τηρήθηκε εν προκειμένω, καθόσον οι υποχρεώσεις του υπόχρεου για την καταβολή του προβλεπόμενου από το άρθρο 3 του κανονισμού 2670/81 ποσού απορρέουν από μια σαφώς καθορισμένη νομική κατάσταση, η οποία παρέχει στον επιχειρηματία τη δυνατότητα να γνωρίζει τις εν λόγω συνυφασμένες με τη δραστηριότητά του δραστηριότητες.

Η αίτηση αναιρέσεως

32 Με την αίτηση αναιρέσεως, προς στήριξη της οποίας προβάλλει δύο λόγους, ο αναιρεσείων ζητεί από το Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·

— κυρίως, να ακυρώσει την επίμαχη απόφαση και, επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα της πρωτοβάθμιας καθώς και της αναιρετικής διαδικασίας.

33 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

— κυρίως, να κηρύξει τον δεύτερο και τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως απαράδεκτους και να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως ως αβάσιμη κατά τα λοιπά·

— επικουρικώς, να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως ως αβάσιμη στο σύνολό της·

— να καταδικάσει τον αναιρεσείοντα στα δικαστικά έξοδα.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

34 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο, κρίνοντας, με τις σκέψεις 36 έως 38 της αναιρεσιβαλλομένης απφοάσεως, ότι ένα οφειλόμενο βάσει του άρθρου 3 του κανονισμού 2670/81 ποσό δεν αποτελεί «τυπικ[ώς]» γεωργική εισφορά κατά την εισαγωγή ή την εξαγωγή κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 2, στοιχεία α΄ και β΄, του κανονισμού 1430/79, υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο.

35 Κατά τον αναιρεσείοντα, η διαπίστωση στην οποία προέβη το Πρωτοδικείο με τη σκέψη 38 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι δηλαδή το ποσό που του ζητείται να καταβάλει «δεν συνιστά αυστηρ[ώς] γεωργική φορολογική επιβάρυνση "κατά την εισαγωγή ή την εξαγωγή"», αποδεικνύει ότι το Πρωτοδικείο προέβη σε συσταλτική ερμηνεία της έννοιας της «γεωργικής εισφοράς». Όπως υποστηρίζει ο αναιρεσείων, ήταν δυνατή μια λιγότερο συσταλτική ερμηνεία και θα ήταν σκόπιμη, δεδομένου ότι η υποχρέωση καταβολής του εν λόγω ποσού στηρίζεται στο γεγονός της μη εξαγωγής παρτίδων ζάχαρης Γ.

36 Ο αναιρεσείων προσθέτει ότι το Πρωτοδικείο, παραλείποντας να επισημάνει τους λόγους για τους οποίους δεν ήταν σκόπιμη μια λιγότερο συσταλτική ερμηνεία, παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει.

37 Η Επιτροπή αντιτάσσει ότι το Πρωτοδικείο ορθώς και αιτιολογημένως έκρινε ότι ένα οφειλόμενο βάσει του άρθρου 3 του κανονισμού 2670/81 ποσό δεν μπορεί τυπικώς να θεωρηθεί ως γεωργική εισφορά κατά την εισαγωγή ή την εξαγωγή, κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 2, στοιχεία α΄ και β΄, του κανονισμού 1430/79. Η Επιτροπή αμφισβητεί ότι το Πρωτοδικείο ερμήνευσε συσταλτικώς την έννοια της «γεωργικής εισφοράς κατά την εισαγωγή ή την εξαγωγή».

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

38 Αφενός, επιβάλλεται η επισήμανση ότι ο αναιρεσείων δεν αμφισβητεί την εκτίμηση του Πρωτοδικείου ότι το οφειλόμενο βάσει του άρθρου 3 του κανονισμού 2670/81 ποσό δεν αποτελεί εισαγωγικό ή εξαγωγικό δασμό ή επιβάρυνση ισοδυνάμου αποτελέσματος.

39 Αφετέρου, το Πρωτοδικείο ορθώς έκρινε, με τη σκέψη 38 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι γεωργικές εισφορές κατά την εισαγωγή ή την εξαγωγή και οι άλλες επιβαρύνσεις κατά την εισαγωγή ή εξαγωγή που προβλέπει το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχεία α΄ και β΄, του κανονισμού 1430/79 επιβάλλονται λόγω της εξόδου γεωργικών προϊόντων ή ορισμένων εμπορευμάτων που προκύπτουν από μεταποίηση γεωργικών προϊόντων από τα εξωτερικά σύνορα της Κοινότητας.

40 Ως εκ τούτου, το Πρωτοδικείο δεν προέβη σε συσταλτική ερμηνεία των «γεωργικών εισφορών κατά την εισαγωγή ή την εξαγωγή», αλλά προσδιόρισε τη γενεσιουργό αιτία των επιβαρύνσεων αυτών.

41 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ένα οφειλόμενο βάσει του άρθρου 3 του κανονισμού 2670/81 ποσό δεν εισπράττεται λόγω της εξόδου ποσότητας ζάχαρης Γ από τα εξωτερικά σύνορα της Κοινότητας, αλλά, αντιθέτως, λόγω του ότι η ποσότητα αυτή δεν εξήχθη πέραν της Κοινότητας ή διότι η εξαγωγή της δεν πραγματοποιήθηκε με τήρηση των όρων και των προθεσμιών του κανονισμού 2670/81. Όπως ορθώς επισήμανε το Πρωτοδικείο με τη σκέψη 37 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η γενεσιουργός αιτία της εισπράξεως του εν λόγω ποσού συνίσταται, συνεπώς, στο ότι δεν αποδείχθηκε, κατά την καθορισθείσα προς τούτο ημερομηνία, η εξαγωγή ποσότητας ζάχαρης Γ εντός της ταχθείσας προθεσμίας.

42 Ως εκ τούτου, παρά τη χρήση του όρου «τυπικ[ώς]» στη σκέψη 36 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο δεν περιορίστηκε σε τυπική εκτίμηση, αλλά ανέλυσε τη φύση των γεωργικών εισφορών, αφενός, και του οφειλόμενου βάσει του άρθρου 3 του κανονισμού 2670/81 ποσού, αφετέρου.

43 Συνεπώς, το Πρωτοδικείο ούτε υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο ούτε παρέβη την υποχρέωσή του αιτιολογήσεως, κρίνοντας, με την εν λόγω σκέψη της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι το ποσό που ζητείται από τον αναιρεσείοντα δεν αντιστοιχεί σε καμία από τις τρεις κατηγορίες που απαριθμεί το άρθρο 1, παράγραφος 2, στοιχεία α΄ και β΄, του κανονισμού 1430/79.

44 Επομένως, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

45 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι, ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι ένα οφειλόμενο βάσει του άρθρου 3 του κανονισμού 2670/81 ποσό δεν εμπίπτει «τυπικ[ώς]» στους «εισαγωγικούς ή εξαγωγικούς δασμούς» κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 2, στοιχεία α΄ και β΄, του κανονισμού 1430/79, το Πρωτοδικείο, απορρίπτοντας, με τις σκέψεις 40 έως 46 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τα συνοψισθέντα στη σκέψη 25 της παρούσας αποφάσεως επιχειρήματά του σύμφωνα με τα οποία το ποσό αυτό πρέπει πάντως να θεωρηθεί εισαγωγικός δασμός κατά την έννοια του άρθρου 13 του τελευταίου αυτού κανονισμού, υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο.

46 Πρώτον, κακώς το Πρωτοδικείο δεν διαπίστωσε ότι ένα οφειλόμενο βάσει του άρθρου 3 του κανονισμού 2670/81 ποσό που, σύμφωνα με τη δέκατη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού αυτού, προβλέπεται για την αποκατάσταση των εμπορικών σχέσεων που διαταράχθηκαν λόγω της μη εξαγωγής ζάχαρης Γ, επιδιώκει τους ίδιους σκοπούς προστασίας της εσωτερικής αγοράς, σταθεροποιήσεως των αγορών και ασφάλειας του εφοδιασμού που επιδιώκουν και οι τελωνειακοί δασμοί, οπότε πρέπει να αντιμετωπίζεται κατά τον ίδιο τρόπο.

47 Δεύτερον, από την τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού (ΕΟΚ) 2645/70 της Επιτροπής, της 28ης Δεκεμβρίου 1970, περί των διατάξεων που εφαρμόζονται στην ποσότητα ζάχαρης που παράγεται πέρα από τη μεγίστη ποσόστωση (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/006, σ. 90), καθώς και από την τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 2670/81, ο οποίος τον αντικατέστησε, προκύπτει ότι ο κοινοτικός νομοθέτης έκρινε ότι είναι «απαραίτητο» να υπαχθεί η ζάχαρη Γ που δεν έχει εξαχθεί «σε όρους συγκρίσιμους» με εκείνους της εισαγόμενης από τρίτες χώρες ζάχαρης και, προς τούτο, να καθοριστεί το ποσό το οποίο οφείλεται για τη ζάχαρη που διατέθηκε στην εσωτερική αγορά στο υψηλότερο επίπεδο εισφοράς κατά την εισαγωγή που εφαρμόζεται για το διάστημα που περιλαμβάνει την περίοδο εμπορίας, κατά τη διάρκεια της οποίας έχει παραχθεί η εν λόγω ζάχαρη, και τους έξι μήνες που έπονται της περιόδου αυτής, προσαυξημένο με κατ' αποκοπήν ποσό το οποίο καθορίζεται βάσει των εξόδων διαθέσεως που βαρύνουν την εισαχθείσα από τρίτες χώρες ζάχαρη.

48 Κατά τον αναιρεσείοντα, αντιθέτως προς τις διαπιστώσεις του Πρωτοδικείου στις σκέψεις 45 και 46 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η συνεκτίμηση της εισφοράς κατά την εισαγωγή ζάχαρης από τρίτες χώρες δεν σκοπεί απλώς στον καθορισμό του οφειλόμενου βάσει του άρθρου 3 του κανονισμού 2670/81 ποσού, αλλά είναι ενδεικτική της προθέσεως του κοινοτικού νομοθέτη να εξομοιώσει την κατάσταση των παραγωγών ζάχαρης Γ με εκείνη των εισαγωγέων ζάχαρης από τρίτες χώρες. Για να εξομοιωθούν οι καταστάσεις αυτές, η κοινοτική τελωνειακή ρύθμιση και ιδίως το άρθρο 13 του κανονισμού 1430/79 πρέπει να εφαρμόζονται κατά τον καθορισμό του εν λόγω ποσού.

49 Η Επιτροπή ζητεί, κυρίως, να κηρυχθεί απαράδεκτος ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως, λόγω του ότι αποτελεί απλή επανάληψη των επιχειρημάτων που ήδη προβλήθηκαν ενώπιον του Πρωτοδικείου και απορρίφθηκαν.

50 Επικουρικώς, η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να απορρίψει τον λόγο αυτό ως αβάσιμο.

51 Πρώτον, διαπιστώνει ότι το Πρωτοδικείο επισήμανε, με τις σκέψεις 44 και 45 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τον ειδικό σκοπό της υποχρεώσεως καταβολής ποσού βάσει του άρθρου 3 του κανονισμού 2670/81. Το ποσό αυτό έχει κυρίως «αποτρεπτικό χαρακτήρα, με σκοπό τη διασφάλιση της τηρήσεως της απαγορεύσεως διαθέσεως της ζάχαρης Γ στην εσωτερική αγορά». Συνεπώς, ορθώς το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι ο σκοπός αυτός διαφέρει από τον σκοπό που επιδιώκουν οι εισφορές κατά την εισαγωγή και οι επιστροφές κατά την εξαγωγή στο πλαίσιο της ΚΟΑ ζάχαρης, τον οποίο προσδιόρισε το Πρωτοδικείο με τις σκέψεις 42 και 43 της εν λόγω αποφάσεως.

52 Δεύτερον, το Πρωτοδικείο θεμιτώς έκρινε, με τις σκέψεις 44 έως 46 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο τρόπος υπολογισμού του οφειλομένου βάσει του άρθρου 3 του κανονισμού 2670/81 ποσού δεν προσδίδει στο ποσό αυτό χαρακτήρα δασμού.

53 Προς αντίκρουση της εκτιμήσεως αυτής, ο αναιρεσείων περιορίζεται στην επίκληση μιας αιτιολογικής σκέψεως στερούμενης δεσμευτικής ισχύος, της οποίας, επιπλέον, δεν λαμβάνει υπόψη τη διατύπωση, από την οποία προκύπτει ότι η αναφορά στην εισφορά κατά την εισαγωγή ζάχαρης προερχομένης από τρίτες χώρες αποτελεί απλώς βάση υπολογισμού του εν λόγω ποσού.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

54 Δυνάμει των άρθρων 225 ΕΚ, 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου και 112, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο γ΄, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να αναφέρει επακριβώς τα επικρινόμενα στοιχεία της αποφάσεως της οποίας ζητείται η αναίρεση, καθώς και

τα νομικά επιχειρήματα που στηρίζουν ειδικώς το αίτημα αυτό. Δεν ανταποκρίνεται στην απαίτηση αυτή η αίτηση αναιρέσεως η οποία, χωρίς να περιέχει επιχειρηματολογία που να αποσκοπεί ειδικά στον προσδιορισμό του νομικού σφάλματος το οποίο ενέχει η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, περιορίζεται στην απλή ή κατά γράμμα επανάληψη των λόγων και των επιχειρημάτων που έχουν ήδη προβληθεί ενώπιον του Πρωτοδικείου (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 4ης Ιουλίου 2000, C-352/98 P, Bergaderm και Goupil κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-5291, σκέψεις 34 και 35, και της 7ης Ιουλίου 2005, C-208/03 P, Le Pen κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 2005, σ. I-6051, σκέψη 39).

55 Αντιθέτως, εφόσον ο αναιρεσείων αμφισβητεί την ερμηνεία ή την εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου από το Πρωτοδικείο, τα νομικά ζητήματα που εξετάστηκαν πρωτοδίκως μπορούν να συζητηθούν εκ νέου κατά την εκδίκαση αιτήσεως αναιρέσεως. Πράγματι, αν ο αναιρεσείων δεν μπορούσε να στηρίξει, κατά τον τρόπο αυτό, την αίτηση αναιρέσεως σε λόγους και επιχειρήματα που προέβαλε ήδη ενώπιον του Πρωτοδικείου, η διαδικασία της αναιρέσεως θα στερούνταν μέρος του νοήματός της (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 6ης Μαρτίου 2003, C-41/00 P, Interporc κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. I-2125, σκέψη 17, και προαναφερθείσα απόφαση Le Pen κατά Κοινοβουλίου, σκέψη 40).

56 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, αμφισβητείται ακριβώς η ερμηνεία του κανονισμού 1430/79 στην οποία προέβη το Πρωτοδικείο για να απορρίψει τον πρώτο πρωτοδίκως προβληθέντα λόγο ακυρώσεως. Αυτός ο λόγος αναιρέσεως πρέπει, συνεπώς, να κηρυχθεί παραδεκτός.

57 Ο αναιρεσείων υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι, από την πρόθεση του κοινοτικού νομοθέτη να εξομοιώσει την κατάσταση του παραγωγού ζάχαρης Γ με εκείνη του εισαγωγέα ζάχαρης από τρίτες χώρες προκύπτει ότι τα εν λόγω πρόσωπα εμπίπτουν στο ίδιο καθεστώς, συμπεριλαμβανομένης της δυνατότητας διαγραφής ή επιστροφής οφειλής για λόγους επιείκειας βάσει του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79.

58 Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί, πρώτον, ότι η ΚΟΑ ζάχαρης στηρίζεται κυρίως σε ένα καθεστώς τιμών (το οποίο προβλέπει, μεταξύ άλλων, τον καθορισμό

ενδεικτικών τιμών και τιμών παρεμβάσεως), σε ένα καθεστώς εμπορικών συναλλαγών με τρίτες χώρες (το οποίο περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, την καταβολή εισφοράς κατά την εισαγωγή από τις εν λόγω χώρες) και σε ένα καθεστώς ποσοστώσεων (το οποίο συνίσταται στην κατανομή ποσοστώσεων παραγωγής και στον καθορισμό του τρόπου διαθέσεως της εκτός ποσοστώσεων παραχθείσας ζάχαρης).

59 Τα κατ' αυτόν τον τρόπο θεσπισθέντα μέτρα έχουν στο σύνολό τους ως απώτερο σκοπό τη σταθεροποίηση της κοινοτικής αγοράς ζάχαρης και, ως εκ τούτου, την εξασφάλιση των αναγκαίων εγγυήσεων όσον αφορά την απασχόληση και το βιοτικό επίπεδο των κοινοτικών παραγωγών, καθώς και την ασφάλεια του εφοδιασμού όλων των καταναλωτών με ζάχαρη.

60 Εντούτοις, οι άμεσοι σκοποί τους διαφέρουν σημαντικά. Όπως προκύπτει από την πέμπτη αιτιολογική σκέψη του βασικού κανονισμού, το καθεστώς εμπορικών συναλλαγών με τρίτες χώρες έχει ως σκοπό να αποτρέψει τα ενδεχόμενο οι διακυμάνσεις των τιμών της ζάχαρης στη διεθνή αγορά να έχουν επιπτώσεις στις τιμές που ισχύουν εντός της Κοινότητας.

61 Προφανώς, το καθεστώς ποσοστώσεων δεν επιδιώκει αυτό τον σκοπό. Πρέπει, συναφώς, να επισημανθεί ότι, αντιθέτως προς τον ισχυρισμό του αναιρεσείοντος, ο σκοπός αυτός δεν αναφέρεται στη δέκατη αιτιολογική σκέψη του βασικού κανονισμού, με την οποία δικαιολογείται η ανάγκη θεσπίσεως των προβλεπόμενων στο άρθρο 22 του εν λόγω κανονισμού μέτρων.

62 Οπως επισήμανε το Πρωτοδικείο με τις σκέψεις 43 και 44 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κατά τη 15η αιτιολογική σκέψη του βασικού κανονισμού, οι ποσοστώσεις παραγωγής αποτελούν μέσο για να εξασφαλίζονται στους παραγωγούς οι κοινοτικές τιμές και η διάθεση της παραγωγής τους. Επιπλέον, όσον αφορά ειδικότερα το ποσό που οφείλεται βάσει του άρθρου 3 του κανονισμού 2670/81, η διάταξη αυτή έχει κυρίως αποτρεπτικό χαρακτήρα, καθόσον σκοπεί στην εξασφάλιση της τηρήσεως της απαγορεύσεως διαθέσεως της ζάχαρης Γ —που παράγεται εκτός ποσοστώσεων— στην εσωτερική αγορά.

63 Συνεπώς, το Πρωτοδικείο ορθώς έκρινε, με τις σκέψεις 41 έως 44 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι εισφορές κατά την εισαγωγή από τρίτες χώρες και το οφειλόμενο βάσει του άρθρου 3 του κανονισμού 2670/81 ποσό για τη ζάχαρη Γ που διατίθεται στην εσωτερική αγορά δεν επιδιώκουν τους ίδιους σκοπούς.

64 Δεύτερον, δεν προκύπτει από την τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 2670/81 και από την τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 2645/70 —των οποίων η διατύπωση συμπίπτει κατ' ουσίαν— ότι πρόθεση του κοινοτικού νομοθέτη ήταν να εξομοιώσει την κατάσταση του εισαγωγέα ζάχαρης προερχόμενης από τρίτες χώρες και του παραγωγού ζάχαρης Γ διατεθείσας στην εσωτερική αγορά.

65 Πράγματι, από την τρίτη αιτιολογική σκέψη και το άρθρο 3 του κανονισμού 2670/81 προκύπτει σαφώς ότι η αναφορά στην εισαγόμενη από τρίτες χώρες ζάχαρη περιορίζεται στον τρόπο υπολογισμού του προβλεπόμενου από το εν λόγω άρθρο ποσού. Η διάταξη αυτή όντως δεν θα εκπλήρωνε τον άμεσο στόχο της, ήτοι την εξασφάλιση της τηρήσεως της απαγορεύσεως διαθέσεως ζάχαρης Γ στην εσωτερική αγορά, αν η αγορά ζάχαρης Γ στην εσωτερική αγορά ήταν πιο συμφέρουσα, από οικονομικής απόψεως, από την εισαγωγή ζάχαρης προερχομένης από τρίτες χώρες. Αντιθέτως, στην προαναφερθείσα αιτιολογική σκέψη και στο οικείο άρθρο δεν γίνεται καμία αναφορά στην κατάσταση των εισαγωγέων ζάχαρης και των παραγωγών ζάχαρης Γ.

66 Το γεγονός ότι η εισφορά κατά την εισαγωγή ζάχαρης από τρίτες χώρες χρησιμεύει ως βάση υπολογισμού του ποσού που εισπράττεται βάσει του άρθρου 3 του κανονισμού 2670/81 δεν μπορεί να δικαιολογήσει την εξομοίωσή τους, λαμβανομένου υπόψη ότι αυτός ο τρόπος υπολογισμού καθιερώθηκε με σκοπό να εξασφαλισθεί ο αποτρεπτικός χαρακτήρας του εν λόγω ποσού, όπως επισημάνθηκε με την προηγούμενη σκέψη της παρούσας αποφάσεως.

67 Συνεπώς, ούτε από τον σκοπό που επιδιώκει η υποχρέωση καταβολής ποσού βάσει του άρθρου 3 του κανονισμού 2670/81 ούτε από τον τρόπο υπολογισμού και τις λεπτομέρειες εισπράξεως του ποσού αυτού, όπως ορίζονται στην τρίτη αιτιολογική σκέψη των κανονισμών 2645/70 και 2670/81 και στο εν λόγω άρθρο 3, προκύπτει ότι πρόθεση του κοινοτικού νομοθέτη ήταν να εξομοιώσει την κατάσταση του παραγωγού ζάχαρης Γ διατεθείσας στην εσωτερική αγορά και του εισαγωγέα ζάχαρης.

68 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι ο αναιρεσείων δεν μπορούσε παραδεκτώς να ζητήσει, βάσει του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79, τη διαγραφή του οφειλομένου ποσού. Συνεπώς, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

69 Με το πρώτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως, ο αναιρεσείων διατείνεται ότι, στο πλαίσιο της εξετάσεως του δευτέρου πρωτοδίκως προβληθέντος λόγου ακυρώσεως, το Πρωτοδικείο υπερέβη τα όρια της διαφοράς, όπως είχαν τεθεί με το δικόγραφο της προσφυγής.

70 Ο αναιρεσείων εξηγεί ότι, με αυτό τον πρωτοδίκως προβληθέντα λόγο ακυρώσεως, είχε απλώς υποστηρίξει ότι, με την επίδικη απόφαση, η Επιτροπή παραβίασε τις αρχές της ισότητας και της επιείκειας κρίνοντας ότι η αίτηση διαγραφής της οφειλής ήταν απαράδεκτη στο πλαίσιο του κανονισμού 1430/79. Αντιθέτως, δεν ζήτησε από το Πρωτοδικείο να εξετάσει το κύρος του κανονισμού 2670/81.

71 Με τις σκέψεις 58 έως 62 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο προέβη εμμέσως σε έλεγχο του κύρους του εν λόγω κανονισμού από πλευράς των γενικών αρχών του δικαίου. Με την ενέργεια αυτή, υπερέβη τα όρια της διαφοράς, όπως τέθηκαν με τα δικόγραφα του αναιρεσείοντος, παραβιάζοντας με τον τρόπο αυτό τη θεμελιώδη διαδικαστική αρχή σύμφωνα με την οποία το δικόγραφο της προσφυγής οριοθετεί την έκταση της διαφοράς.

72 Με το δεύτερο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως, ο αναιρεσείων ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο αρνήθηκε να εξετάσει τον τρίτο πρωτοδίκως προβληθέντα λόγο ακυρώσεως, με τον οποίο είχε υποστηρίξει ότι, ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι το άρθρο 13 του κανονισμού 1430/79 δεν έχει εφαρμογή, η Επιτροπή υποχρεούται να εξετάσει την αίτηση διαγραφής οφειλής εκτός του πλαισίου του εν λόγω κανονισμού, βάσει των αρχών της επιείκειας, της ισότητας και της ασφάλειας δικαίου.

73 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι από τις σκέψεις 58 έως 62 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως δεν προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο εξέτασε το κύρος του κανονισμού 2670/81.

74 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος αυτού του λόγου αναιρέσεως, η Επιτροπή επισημαίνει ότι οι αιτιάσεις τις οποίες ο αναιρεσείων χαρακτηρίζει ως «δεύτερο» και «τρίτο» πρωτοδίκως προβληθέντα λόγο ακυρώσεως εξετάσθηκαν από κοινού από το Πρωτοδικείο με τις σκέψεις 57 έως 62 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως στο πλαίσιο του δευτέρου πρωτοδίκως προβληθέντα λόγου ακυρώσεως.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

75 Ο τρίτος λόγος αναιρέσεως στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

76 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος αυτού του λόγου αναιρέσεως, αρκεί η διαπίστωση ότι οι αιτιάσεις που ο αναιρεσείων χαρακτηρίζει ως δεύτερο και τρίτο πρωτοδίκως προβληθέντα λόγο ακυρώσεως εκτιμήθηκαν από το Πρωτοδικείο ως δύο σκέλη του ίδιου λόγου ακυρώσεως —που εξετάσθηκε ως δεύτερος λόγος ακυρώσεως—, το πρώτο από τα οποία προβλήθηκε ως κύριο και το δεύτερο ως επικουρικό, και ότι το Πρωτοδικείο εξέτασε από κοινού τα δύο αυτά σκέλη με τις σκέψεις 56 έως 63 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.

77 Συνεπώς, το Πρωτοδικείο εξέτασε τις αιτιάσεις που ο αναιρεσείων θεωρεί ως τρίτο πρωτοδίκως προβληθέντα λόγο ακυρώσεως.

78 Όσον αφορά το πρώτο σκέλος του τρίτου λόγου αναιρέσεως, πρέπει να τονιστεί ότι, με το δεύτερο —επικουρικό— σκέλος του δευτέρου πρωτοδίκως προβληθέντος λόγου ακυρώσεως, που συνοψίζεται στη σκέψη 53 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ο αναιρεσείων υποστήριξε ότι, σε περίπτωση μη εφαρμογής του άρθρου 13 του κανονισμού 1430/79, η Επιτροπή υποχρεούται, βάσει των αρχών της επιείκειας, της ισότητας και της ασφάλειας δικαίου, να εξετάσει την αίτηση διαγραφής οφειλής εκτός του πλαισίου του εν λόγω κανονισμού. Με το σκέλος αυτό, ο αναιρεσείων υποστήριξε, μεταξύ άλλων, ότι το άρθρο 3 του κανονισμού 2670/81 έπρεπε να ερμηνευθεί και να εφαρμοστεί με τήρηση των γενικών αρχών του δικαίου.

79 Προκειμένου να δώσει απάντηση στο επιχείρημα αυτό, το Πρωτοδικείο, αφού έκρινε ότι, πλην των περιπτώσεων ανωτέρας βίας, ο κανονισμός 2670/81 δεν προβλέπει δυνατότητα διαγραφής ή επιστροφής ποσού προβλεπόμενου στο άρθρο 3, ορθώς εξέτασε αν η έλλειψη τέτοιας δυνατότητας συνιστά παραβίαση των προβαλλομένων από τον αναιρεσείοντα αρχών της ισότητας και της ασφάλειας δικαίου, καθώς και της φερόμενης αρχής της επιείκειας.

80 Ενεργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο, απάντησε ακριβώς στα επιχειρήματα του αναιρεσείοντος, χωρίς να υπερβεί το πλαίσιο της διαφοράς που υποβλήθηκε στην κρίση του.

81 Κατά συνέπεια, ο τρίτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του τετάρτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

82 Με τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως, ο αναιρεσείων υποστηρίζει όλως επικουρικώς, για την περίπτωση που απορριφθούν οι λοιποί λόγοι αναιρέσεως, ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο απορρίπτοντας τον πρωτοδίκως προβληθέντα λόγο ακυρώσεως που αντλείται από παραβίαση των αρχών της επιείκειας, της ισότητας και της ασφάλειας δικαίου.

83 Πρώτον, ο αναιρεσείων θεωρεί πεπλανημένη τη διαπίστωση του Πρωτοδικείου, στη σκέψη 60 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι η κατάσταση του παραγωγού ζάχαρης Γ δεν είναι παρεμφερής με αυτήν του επιχειρηματία που υπέχει υποχρέωση καταβολής εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών.

84 Συγκεκριμένα, αφενός, από την τρίτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 2670/81 και από τα άρθρα 26 του βασικού κανονισμού και 3 του κανονισμού 2670/81 προκύπτει ότι η ζάχαρη Γ της οποίας η εξαγωγή δεν κατέστη δυνατό να αποδειχθεί εντός των ταχθεισών προθεσμιών αποκτά τον χαρακτήρα προϊόντος εισαγόμενου από τρίτες χώρες. Αφετέρου, τόσο οι εισαγωγικοί δασμοί επί εμπορευμάτων προερχομένων από τις χώρες αυτές όσο και το οφειλόμενο βάσει του άρθρου 3 του κανονισμού 2670/81 ποσό συνιστούν ιδίους πόρους της Κοινότητας, οι οποίοι προέρχονται από εισαγωγές προελεύσεως των εν λόγω χωρών.

85 Δεύτερον, η κατάσταση του αναιρεσείοντος είναι σαφώς παρεμφερής με εκείνη της De Haan Beheer BV, την οποία αφορά η απόφαση της 7ης Σεπτεμβρίου 1999, C-61/98, De Haan (Συλλογή 1999, σ. I-5003), με την οποία το Δικαστήριο έκρινε ότι μια επιχείρηση ευρισκόμενη στην κατάσταση της De Haan Beheer μπορεί να επικαλεσθεί το άρθρο 13 του κανονισμού 1430/79 προκειμένου να τύχει διαγραφής δασμών.

86 Αν το Πρωτοδικείο είχε, ως όφειλε, εξετάσει αν η διαφορετική μεταχείριση, αφενός, μιας επιχειρήσεως όπως η De Haan Beheer BV και, αφετέρου, του αναιρεσείοντος συνιστά δυσμενή διάκριση και παραβιάζει την αρχή της ασφάλειας δικαίου, θα είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι συντρέχει τέτοια περίπτωση.

87 Ο αναιρεσείων υποστηρίζει, τρίτον, ότι το Πρωτοδικείο κακώς δεν έλαβε υπόψη τη διαφορετική μεταχείριση του αναιρεσείοντος και των λοιπών παραγωγών ζάχαρης Γ. Οι παραγωγοί αυτοί μπορούν, δυνάμει των άρθρων 26 και 27 του βασικού κανονισμού, να επιλέξουν μεταξύ της εξαγωγής της ζάχαρης Γ και της μεταφοράς του συνόλου ή μέρους αυτής σε προσεχή περίοδο εμπορίας. Αντιθέτως, ελλείψει απαντήσεως εκ μέρους των ολλανδικών αρχών, ο αναιρεσείων δεν ήταν πλέον σε θέση να προβεί στην επιλογή αυτή όταν πληροφορήθηκε τις διαπραχθείσες απάτες.

88 Όσον αφορά το τελευταίο αυτό επιχείρημα, ο αναιρεσείων υποστηρίζει ότι είχε ήδη επικαλεστεί παραβίαση της αρχής της ισότητας ενώπιον του Πρωτοδικείου. Ως εκ τούτου, το επιχείρημα αυτό δεν αποτελεί νέο και, επομένως, απαράδεκτο λόγο αναιρέσεως, αλλά νέο επιχείρημα παραδεκτώς προβαλλόμενο στο πλαίσιο ήδη προβληθέντος λόγου αναιρέσεως.

89 Η Επιτροπή ζητεί, κυρίως, να κηρυχθεί απαράδεκτος ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως.

90 Όσον αφορά το επιχείρημα που αντλείται από διαφορετική μεταχείριση μεταξύ του αναιρεσείοντος και των λοιπών παραγωγών ζάχαρης Γ, πρόκειται περί νέας αιτιάσεως επί της οποίας δεν μπόρεσε να αποφανθεί το Πρωτοδικείο και η οποία είναι, επομένως, απαράδεκτη βάσει των διατάξεων του άρθρου 118 σε συνδυασμό με το άρθρο 42, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

91 Περαιτέρω, ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως περιορίζεται στην επανάληψη των ίδιων επιχειρημάτων με εκείνα που προβλήθηκαν πρωτοδίκως και, ως εκ τούτου, δεν πληροί τις απαιτήσεις αιτιολογήσεως που απορρέουν από τα άρθρα 58, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου και 112, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, στοιχείο γ΄, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

92 Επικουρικώς, η Επιτροπή ζητεί να απορριφθεί αυτός ο λόγος αναιρέσεως ως αβάσιμος.

93 Το Πρωτοδικείο ορθώς έκρινε, με τις σκέψεις 44 έως 46 και 60 και 61 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αντιστοίχως, ότι η ζάχαρη Γ που δεν εξήχθη και η ζάχαρη που εισήχθη από τρίτες χώρες, αφενός, και ένας παραγωγός ζάχαρης Γ και ένας επιχειρηματίας που υπόκειται σε εισαγωγικούς ή εξαγωγικούς δασμούς δεν βρίσκονται σε παρεμφερή κατάσταση από πλευράς κοινοτικού δικαίου. Για τον λόγο αυτό, δεν εξέτασε περαιτέρω το επιχείρημα του αναιρεσείοντος που στηρίζεται στην προαναφερθείσα απόφαση De Haan.

94 Τα επιχειρήματα του αναιρεσείοντος δεν αποδεικνύουν ότι το Πρωτοδικείο παρέβη το κοινοτικό δίκαιο κρίνοντας ότι οι αρχές της ισότητας και της ασφάλειας δικαίου, καθώς και η προβαλλόμενη αρχή της επιείκειας, δεν απαγόρευαν στην Επιτροπή να κηρύξει απαράδεκτη την αίτηση διαγραφής δασμών.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

— Επί του παραδεκτού

95 Ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως, στο μέτρο που προσάπτεται στο Πρωτοδικείο ότι παραβίασε την αρχή της ισότητας διότι δεν έλαβε υπόψη τη διαφορετική μεταχείριση μεταξύ του αναιρεσείοντος και των άλλων παραγωγών ζάχαρης Γ, πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτος.

96 Συγκεκριμένα, κατά πάγια νομολογία, αν επιτρεπόταν στον διάδικο να προβάλει για πρώτη φορά ενώπιον του Δικαστηρίου ισχυρισμό που δεν προέβαλε ενώπιον του Πρωτοδικείου, τούτο θα σήμαινε ότι ο διάδικος αυτός θα είχε τη δυνατότητα να υποβάλει στην κρίση του Δικαστηρίου, του οποίου η αναιρετική αρμοδιότητα είναι περιορισμένη, διαφορά με ευρύτερο περιεχόμενο από τη διαφορά που εκδίκασε το Πρωτοδικείο. Η αναιρετική αρμοδιότητα του Δικαστηρίου περιορίζεται, συνεπώς, στον έλεγχο της νομικής λύσεως που δόθηκε κατόπιν εξετάσεως των προβληθέντων ενώπιον του Πρωτοδικείου ισχυρισμών (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 11ης Νοεμβρίου 2004, C-186/02 P και C-188/02 P, Ramondín κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. I-10653, σκέψη 60).

97 Ο αναιρεσείων, υποστηρίζοντας πρωτοδίκως ότι η επίδικη απόφαση παραβιάζει την αρχή της ισότητας, έβαλε μόνον κατά της διαφορετικής μεταχειρίσεώς του έναντι των εισαγωγέων ζάχαρης προερχομένης από τρίτες χώρες, με τους οποίους, όπως ισχυρίσθηκε, βρισκόταν στην ίδια κατάσταση.

98 Συνεπώς, το Πρωτοδικείο δεν όφειλε να εξετάσει αν η έλλειψη δυνατότητας διαγραφής ή επιστροφής του ποσού που ζητήθηκε από τον αναιρεσείοντα εισάγει δυσμενή διάκριση έναντι των άλλων παραγωγών ζάχαρης Γ.

99 Κατά τα λοιπά, ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως, με τον οποίο αμφισβητείται, κατ' ουσίαν, η ερμηνεία της αρχής της ισότητας στην οποία προέβη το Πρωτοδικείο για να απορρίψει τον δεύτερο πρωτοδίκως προβληθέντα λόγο ακυρώσεως, πρέπει να κηρυχθεί παραδεκτός για τους λόγους που εκτέθηκαν στις σκέψεις 54 και 55 της παρούσας αποφάσεως.

— Επί του βασίμου

100 Πρώτον, το Πρωτοδικείο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο διαπιστώνοντας, με τη σκέψη 60 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο παραγωγός ζάχαρης Γ και ο επιχειρηματίας που υπέχει υποχρέωση καταβολής εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών δεν βρίσκονται σε παρεμφερή κατάσταση.

101 Το επιχείρημα του αναιρεσείοντος που αντλείται από την τρίτη αιτιολογική σκέψη και το άρθρο 3 του κανονισμού 2670/81 απορρίφθηκε ήδη στο πλαίσιο της εξετάσεως του δευτέρου λόγου αναιρέσεως. Όσον αφορά το άρθρο 26 του βασικού κανονισμού, από τη διατύπωσή του δεν προκύπτει καμία πρόθεση του κοινοτικού νομοθέτη να προσδώσει στη ζάχαρη Γ που διατέθηκε στην εσωτερική αγορά τον χαρακτήρα εισαγόμενου από τρίτες χώρες προϊόντος και να εξομοιώσει την κατάσταση του παραγωγού ζάχαρης Γ με εκείνη του εισαγωγέα ζάχαρης, στο μέτρο που το άρθρο αυτό απλώς προβλέπει την απαγόρευση διαθέσεως της ζάχαρης Γ στην εσωτερική αγορά.

102 Το επιχείρημα που αντλείται από το ότι τόσο οι εισαγωγικοί δασμοί όσο και το οφειλόμενο βάσει του άρθρου 3 του κανονισμού 2670/81 ποσό περιλαμβάνονται στους ιδίους πόρους της Κοινότητας δεν είναι ικανό να αποδείξει ότι οι εισαγωγείς ζάχαρης από τρίτες χώρες και οι παραγωγοί ζάχαρης Γ βρίσκονται σε παρεμφερή κατάσταση. Συγκεκριμένα, οι ίδιοι πόροι της Κοινότητας συνίστανται σε έσοδα πολύ διαφορετικής φύσεως τα οποία εμπίπτουν σε επίσης διαφορετικά καθεστώτα (βλ., για παράδειγμα, τα έσοδα από τον φόρο προστιθέμενης αξίας).

103 Δεύτερον, το Πρωτοδικείο, στο μέτρο που διαπίστωσε ότι, εν πάση περιπτώσει, ένας παραγωγός ζάχαρης Γ —όπως ο αναιρεσείων— και ένας επιχειρηματίας που υπέχει υποχρέωση καταβολής εισαγωγικών ή εξαγωγικών δασμών —όπως η De Haan Beheer BV— δεν βρίσκονται σε παρεμφερή κατάσταση, απέρριψε με νομική επάρκεια το επιχείρημα του αναιρεσείοντος που αντλείται από την απόφαση αυτή.

104 Συνεπώς, ο τέταρτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει απαράδεκτος και ως εν μέρει αβάσιμος.

105 Δεδομένου ότι ο αναιρεσείων ηττήθηκε ως προς όλους τους λόγους αναιρέσεως που προέβαλε, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

106 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο έχει εφαρμογή στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 118 του ιδίου κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε να καταδικαστεί ο αναιρεσείων και ο τελευταίος ηττήθηκε, ο αναιρεσείων πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.

2) Καταδικάζει τον Koninklijke Coöperatie Cosun UA στα δικαστικά έξοδα.

(υπογραφές)